

A galaxis lakói ünnepelnek...

Most, hogy maguk mögött tudhatják a hipertéri katasztrófa komor napjait, Lina Soh kancellár ismét munkához lát, hogy megvalósítsa a legújabb Nagy Tervét. A Valo nevezetű, határvidéki bolygón megrendezendő Köztársasági Vásárt dicsőséges eseménynek szánják, a béke, az egység és a remény ünnepének.

Csakhogy egy végtelenül mohó ellenség jelenik meg a láthatáron. Egyik bolygó a másik után esik áldozatául a vérengző drengireknek, akik minden, újukba kerülő élőlényt elpusztítanak. Mialatt Avar Kriss Jedi-mester vezeti az új fenyegetés elleni harcot, a Nihil erői titokban gyülekeznek, hogy véghezvigyék Marchion Ro ördögi tervének következő szakaszát.

Csakis a nemes Jedi-lovagok állíthatják meg a pusztító hordát, de még az élet és a fény védelmezői sincsenek felkészülve arra a borzalmas sötétségre, ami lassan, de feltartóztathatatlanul közeledik feléjük...



PROLÓGUS

ASHLA, A TYTHON HOLDJA

Elzar Mann egy pillanatra sem tudott megfeledkezni az üvöltésekről. Hónapok teltek el a Csillagfény Jelzőállomás avatóünnepsége óta, azóta, hogy ott állt a többi Jedi között, Avar Kriss oldalán.

Több milliárd teremtmény figyelte őket, mialatt ott álltak a legjobb ruhájukban, és Elzar bőrét kegyetlenül csiklandozta a gallér szövete, miközben az elcsépett közhelyekkel teli beszédeket hallgatta, előbb Lina Sohtól, a Galaktikus Köztársaság vezetőjétől, majd Avartól. Az ő Avarjától. A Hetzal hősétől.

A Jelzőállomás az ő ígéretük a galaxisnak – ezt mondta Avar. A szövetségük jelképe. Elzar még most is hallani vélte a társa szavait.

Valahányszor egyedül érzed magad... valahányszor körülzár a sötétség... jusson eszedbe, hogy az Erő veled van. Jusson eszedbe, hogy mi is veled vagyunk... a fényért és az életért.

A fényért és az életért.

De ez nem akadályozta meg a sötétséget abban, hogy körülzárja őt valamivel később, még azon a napon. A fájdalommal és szenvedéssel teli hullám, a jövőről szóló látomás túl szörnyű volt ahhoz, hogy megértse. Elzar megtántorodott, elkapott egy korlátot, és vér csorgott az orrából, mialatt olyan nyomást érzett a fejében, hogy azt hitte, mindjárt szétreped a koponyája.

Azóta is kísértette, amit akkor látott. És lassan elemésztette.

Jedik haltak meg, egyik a másik után, miközben rájuk borult egy felmérhetetlenül hatalmas, örvénylő felhő. Stellan. Avar. Mindenki, akit Elzar ismert a múltban, és sokan mások, akikkel még nem találkozott, de gyanította, hogy a jövőben megismeri majd őket. Az arcok egyszerre tűntek ismerősnek és felismerhetetlenül torznak.

És az üvöltések...

Az üvöltések voltak a legrosszabbak.

Az este hátralévő részét egyfajta kábulatban töltötte. Gépiesen végigcsinálta a mozdulatokat, nem igazán fogta fel, hogy mit tesz, mert mindaz, amit látott... és amit hallott... valahogy beleégett a tudatába. Aztán elkövetett egy-két hibát is. A kelleténél többet ivott abból a kiváló kattadai rozéból a fogadás alatt, majd amikor Avar megkérdezte tőle, hogy mi lesz azzal a tánccal, amiről korábban beszéltek, Elzar túl mohón, túl nagy erővel húzta magához a nőt.

És azóta is érezni vélte Avar kezének érintését a mellkasán, és azt a határozott mozdulatot is, amivel a társa eltolta őt magától.

– El... mit művelsz? – suttogta meglepetten Avar.

Fojtott hangon vitatkoztak... Aztán Elzar, miközben erősen szédült, azt mondta:

– Már nem vagyunk padavanok!

Ezt követően hónapokon át nem találkoztak, és amikor viszontlátták egymást, a hangulat olyan fagyos volt, mint a hajnal a Vandoron. Avar máshogyan viselkedett vele – eltávolodott tőle, és zárkózottabb lett. A Csillagfény Jelzőállomás Jedi-kontingensének parancsnokaként szolgált, és talán az új feladatai kötötték le a gondolatait.

Elzar persze arra is látott esélyt, hogy ő maga az, akinek lefoglalja valami a gondolatait. A megnyitóünnepség óta számtalanszor medítált már a látomásról. Érezte, meg kellene keresnie Avart, hogy bocsánatot kérjen, és útmutatást is, vagy ha nem tőle, akkor a legrégebbi barátjához kellene mennie, Stellan Gioshoz, de Stellannak is épp elég dolga akadt. Most már a Tanács tagjaként

szolgált, és így az egész Jedi-rend irányításáért felelt. Aligha lett volna ideje másra. Emellett, a segítségkérés nem igazán Elzar stílusa volt. Elzar Mann olyan embernek tartotta magát, aki megoldja a problémákat, nem pedig létrehozza őket. Megoldásokat talált. Válaszokat. Új módszereket ahhoz, hogy elvégezze a feladatait. Így aztán azt tette, mint mindig: megpróbálta egyedül megoldani a problémát.

Először is bevette magát a Jedi-templom Könyvtárába, ahol számtalan iratot átböngészett, és holokronokra rögzített tanokat hallgatott meg. Odáig elment, hogy megpróbálta megfejteni a Ga'Garen Kódex rejtélyeit, holott az ősrégi kötetben szereplő szövegek évezredek óta zavarba hozták még a nyelvészeket is.

De még ekkor is, mialatt a Könyvtárban ült, az Elveszettek szobrainak közelében, a tudatában ott szóltak és harsogtak az üvöltések, és a lemészárolt teremtmények arcát vélte látni minden tükröző felületen, de még akár egy a közelében elhaladó padavan hátán is.

A kódexben olvasottak nyomán jutott el ide, az Ashlára, a Tython legnagyobb holdjára. A elődök a Magány Szigetének hívták ezt a földdarabot, és neki most magányra volt szüksége ahhoz, hogy teljességgel megértse, amit látott. Magányra és összpontosításra. Az utolsó csepp a pohárban az lett, amikor kapott egy üzenetet Stellan régi mesterétől, a nagyra becsült Rana Kanttól, aki gratulált neki a mesterré való előléptetése alkalmából. Ezenfelül a Tanács új szerepet szánt neki – őt akarták megtenni a Rseik-szektor peremén, a Valo bolygón működő Jedi-állomás parancsnokának.

Hogy ő? Parancsnok? Hogy lehetnek ennyire vakok? Hát nem látják, hogy nem áll készen erre a feladatra? Nem veszik észre, mennyire ki van borulva?

Elzar lassú léptekkel tartott az óceán felé. Érezte a talpán a meleg homok érintését, és a víz felé közeledve sorban levetette a ruháit. Igen, ez már jobb volt. Biztosra vette, hogy itt végre megismeri az igazságot. Itt végre mindent megért. Nem állt meg a homok szélénél, hanem belegyalogolt a vízbe. Ami hamarosan a

térdéig ért. Aztán a derekáig. Rövidesen már úszott, egyre csak úszott, és csak akkor állt meg, amikor már nem látta a partot. A vizet taposva lassan körbefordult, és azt látta és érezte, hogy nem veszi körül más, csak a tenger és maga az Erő.

Eljött az idő.

Vett egy mély lélegzetet, lehunyta a szemét, és gyors kéz-, illetve lábmozdulattal elindította magát lefelé. Víz töltötte meg a fülét, és útját állta minden más hangnak.

Mutasd meg!

Irányíts!

Mutass utat!

Add meg a válaszokat, amiket keresek!

Nem történt semmi. Nem kapta meg a válaszokat.

Felúszott a felszínre, teleszívta levegővel a tüdejét, és ismét lemerült.

Itt vagyok...

Tanulni akarok...

Meg kell értenem...

Semmi sem változott.

Hol vannak az ígért válaszok? Hol van a felismerés, a tudás?

Megismételte a rituálét – felment levegőért, és megint lemerülve hagyta, hogy az óceán egyben elnyelje őt. Újra és újra és újra...

És hirtelen mintha egy hatalmas légbuborékba került volna. Egyik pillanatról a másikra nem merült és nem lebegett, hanem futott, más Jedikkel az oldalán, és rémálomba illő alakok üldözték őket. Nem víz vette körül őket, hanem köd. Sűrű, savanyú szagú, szemnek áthatolhatatlan köd. Semmi sem nyert értelmet. Sem a káosz, sem a pánik.

Sem a félelem.

Elzar kinyitotta a száját, hogy kiáltson, de tengervíz özönlött bele valahonnan messziről, egy másik világról, egy másik időből.

Mi ez?

Hol történik ez?

Beszélj hozzám!

És ekkor végre beszélt hozzá az Erő, de annyi energiával, hogy Elzar forogni kezdett, és képek villantak el égő szeme előtt, mint megannyi lila villám...

Avar.

Stellan.

Egy tholothi... Indeera Stokes? Nem, az egyik csápja hiányzott, és az ismeretlen arcot düh torzította el.

Csontok zúzódttak szilánkokra hangos ropogással.

Bőr hasadozott.

Szemek homályosultak el, és többé nem láttak semmit.

És az üvöltések. Az üvöltések hangosabbak voltak, mint valaha. Élesebbek és harsányabbak, mint valaha. És ő maga üvöltött a leghangosabban.

Hol történik ez?

Hol?

HOL?

Elzar arra eszmélt, hogy egész testében görcsösen rángatózik, és tengervíz köhög fel. Ismét az Ashla partján volt, a tűző nap fájón perzselte száraz sóval lepett testét. Bár még most is homályosan látott, de mindkét irányban végignézett a tőle jobbra és balra nyújtózó, aranyló homoksávon. Kékbegyűek keringtek felette, dögevő madarak, készen arra, hogy lecsipegessék a húst a csontjairól. De még nem halt meg. Ahogyan a társai sem.

Talpra vergődött, elindult vissza, a Vectora felé, és menet közben összeszedte a ruháit. El kellett hagynia az Ashlát. El kellett hagynia a Magot. Az Erő beszélt hozzá. Már korábban is megadta a választ a kérdéseire, csak ő nem figyelt oda.

Most már ismerte a nevet, egy bolygó nevét – azét a bolygóét, amelyen végre rendbe hozhatta a dolgokat.

Valo.



ELSŐ FEJEZET

A RYSTAN-HALÁLSÁV

Egy üstökös ferdén vágódott bele a halálsávba, és pusztító láncreakciót indított el. Jégtömbök és szikladarabok ütköztek és pattantak le egymásról, mint megannyi biliárdgolyó. Az egyetlen különbség az volt, hogy ezen golyók java része több millió tonnát nyomott, és úgy zúztak szét egy csillaghajót, mintha az csupán egy tojás lett volna. Az ütközések nyomán némelyik tömb borotvaéles szilánkokra robbant, amelyek még tovább növelték a pusztító hullám erejét.

A Rystan-halálsávot egyetlen úrutazó sem vette félvállról. Az egész zóna tele volt darabokra szakadt és eltorzult roncsokkal, olyan hajók maradványaival, akik megpróbáltak átrepülni a folyamatosan ütköző tömbök viharán, és kudarcot vallottak. Ez egy jó napon őrült és veszedelmes vállalkozás volt. Egy rossz napon pedig maga az öngyilkosság.

Ez a nap különösen rossznak számított.

A Squall Spider fel-le cikázva kanyargott a forgó sziklatömbök között. A hajó kicsi volt, alig nagyobb egy kompnál, de a gyorsaságát és a manőverezőképességét tekintve felvette a versenyt a Jedik híres Vectoraival. Mi több, ha valaki most messziről látta volna a pókra emlékeztető, különös gépet, könnyen azt hihetné, hogy egy Jedi ül a kormányánál. Ki más tudott volna navigálni a folyamatosan változó környezetben, összevissza fordulózni, hogy kike-

rülje a gigászi jégtömböket? Ám a pilótaülésben ülő teremtmény messzebb nem is állhatott volna a Jediktől. A Jedik az élet és a fény védelmezőinek szerepét játszották a galaxisban. Másokért éltek, sosem magukért, és fenntartották a békét, illetve a harmóniát, amerre csak jártak. Röviden és tömören: hősök voltak.

Udi Dis talortainak született, de jó ideje már csak a Nihil tagjának vallotta magát. A madárszerű teremtmény teste ugyanolyan széles volt, mint amilyen magas. Dis annak idején a kalózkodásnak és a fosztogatásnak szentelte magát – elvette azt, amit akart, és senkivel sem törődött. Ő maga is tudta, hogy ez az életmód aligha nevezhető dicséretesnek, de nem ismert másikat, és a Nihil adott neki egy helyet az univerzumban, ami régebben újra és újra az arcába köpött.

Dis egyetlen tulajdonságában osztozott a Jedikkel – hozzájuk hasonlóan őt is különleges kapcsolat fűzte az Erőhöz. Számos talortai érzekelte a láthatatlan energiamezőt, ami behálózta és egyben tartotta az univerzumot, de kevesen használták – a gyávák. Azt állították, hogy nincs hozzá joguk, és hogy az Erő használata valahogy erkölcstelen tett. Dis sosem tudta megérteni ezt a gondolkodásmódot. Ha már elég szerencsések ahhoz, hogy rendelkeznek ezekkel a képességekkel, miért ne használhatnák őket, miért ne fejleszthetnék őket annak érdekében, hogy előnyre tegyenek szert azokkal szemben, akik nem érzékelik az Erőt? A talortaiak többsége ezért ítéltetett arra, hogy ott maradjon, ahol volt, és nap nap után megküzdjön a betevő falatért, míg a csillagok között száguldozott. Igaz, néhányszor cserben hagyták mások, és párszor ő maga is elszúrta, de az Erő sosem árulta el, egyetlen árva alkalommal sem. Igen, az élete sokkal jobban alakult volna, ha nem szokik rá a reedugra, de jelenleg tiszta volt, és még sosem érezte magát ennyire elevennek.

Dis karmos kezével határozottan markolta a kormányt, karján az izmok meg-megfeszültek, mialatt szűk ívben jobbra fordította a Spidert, és ügyesen kikerülte a törmeléket, ami egy kevésbé tehetséges pilóta hajóján mindenkit megölt volna. De ő úgy ismerte a jégmezőt, mint azt a tollas kezét, még akkor is, ha sosem repült

át rajta. Az összes talortai rendelkezett egy veleszületett irány- és térérzéssel, a csontjaikban érezték a kozmosz rezgéseit, de Dis navigációs tudása messze felülmúlta mindenki másét. A képességeinek köszönhetően érezte a mező összes kő- és jégtömbjének helyzetét. Nem volt szüksége térképekre, de még navidroidra sem. Nem kellett neki más, csak az Erő.

A háta mögött kinyílt a pilótafülke ajtaja, és áporodott, meleg levegő özönlött át a bolygóugró szűkös folyosóiból. Dis nem fordult meg, hogy megnézzé, ki érkezett. Nem volt rá szüksége. Hallotta a fedélzet lemezeihez súrlódó csizmatalp csikorgását, a levegőben ide-oda lebbenő köpeny susogását, és a tollai felborzolódtak, mintegy válaszképpen arra, hogy megjelent mögötte a férfi, akinek esküt tett, hogy élete végéig szolgálni fogja.

Marchion Ro.

A Nihil Szeme.

Meglepődött, amikor Ro megkereste, és beszélt neki erről a küldetésről? Naná, hogy meg! Még csak azt sem tudta, hogy a Szem ismeri a nevét. De még azt is tudta, hogy mire képes a pilótaülésben. Dis az elmúlt évek során egy felhőhajón szolgált egy fűrészszájú crocin alatt, akit Scarspike-nak hívtak, és aki több időt töltött a személyzet zaklatásával, mint rajtaütések tervezésével. És ennek eredménye meg is mutatkozott. Dis megölte Scarspike-ot a Sereno temetőholdja elleni, elfuserált támadás után. Három társukat vesztették el azon a napon, de Scarspike még többet vesztett, amikor Dis az egyik görbe pengéjű szárnytöréssel felhasította azt a vézna nyakát. Azt nem tudta, hogy a felhő megölésével hívta-e fel magára a Szem figyelmét. Talán igen, talán nem. Csak annyit tudott, hogy hirtelen kiemelték – egyszerre átugrotta a villámokat, a felhőket, a Nihilnél használatos összes rangot –, és csatlakozott Ro személyes kíséretéhez. Ez a hatalmas előrelépés nem maradt észrevétlen. A Nihilben komolyan vették a merev és szigorú hierarchiát. Minden újonc villámként kezdte, aztán felküzdötte magát felhővé, végül pedig viharrá. A Nihil hordáját három fergetegbe szervezték, amelyeknek egy-egy fergeteghajtó parancsolt. Ezek egyike Pan Eyta volt, a tagbaszakadt dowutin, aki

imádta a fényűzést, a másik a rideg és hatékony, Lournna Dee nevű twi'lek, a harmadik pedig a nemrégiben kinevezett, örökké áskálódó talpini, akit a Zeetar néven ismertek. Nem volt túlzás azt állítani, hogy a talpini előléptetése alaposan feldühítette Pant. És Dis váratlan előléptetése még jobban felbosszantotta. Pan és Dis majdnem összeverekedtek, miután a dowutin azt állította, hogy Ro a Nihil három szabályának felrúgásával rombolja a vezetők tekintélyét. A fergeteghajtókkal ellentétben a Szem elméletileg nem rendelkezett saját személyzettel. Igen, döntő szavazata volt a tervek kialakítása során, és igen, ő biztosította a navigációs Ösvényeket, amelyeket a Nihil hajói használtak, hogy elkerüljék a Köztársasággal való bonyodalmakat (legalábbis az esetek többségében). Dis gyanította, hogy ha nem léteznének az Ösvények, Pan rég kihajította volna Rót egy légszilipen, de azok az útvonalak túlon túl értékesek voltak. Komoly előnyhöz juttatták a Nihilt, így aztán Eyta panaszai süket fülekre találtak. Dist üdvözölték Ro hatalmas vezérhajója, a *Gaze Electric* fedélzetén, amit néhány hallgatag droid tartott működésben, továbbá a java részben üres kabinjai révén egy lakók nélküli palotára emlékeztetett. Itt, Ro belső szentélyében tudta meg Dis, hogy a Rystanhoz mennek egy magánküldetésre – de persze nem a *Gaze*-zel. Az a hajó ritkán hagyta el a Grizalon lévő bázist, és még akkor is kisebb egységekre választották szét, hogy a teste többsége odahaza maradjon. De még egy olyan másodlagos gép is túl nagy és nehézkes lett volna ahhoz, hogy egy darabban átmanőverezzen a halálsávon. Ehhez a feladathoz egy kisebb hajó kellett nekik. A Squall Spiderre volt szükségük.

– Mennyi idő múlva érünk ki ebből a zónából? – kérdezte Ro, és kesztyűs kezét rátette a pilótaülés háttámlájára.

– Még néhány perc... – felelte Dis, de hirtelen elhallgatott, és előljáróra felé fordulva folytatta: – Még most sem tudom, hogyan szólíthatom önt. Szemnek? Uramnak?

A hangjából érzékelhető ellenszenv hallatán Ro legörbítette a száját, míg sötét szeme sejtelmesen villant egyet a kintről beáradó, vöröses árnyalatú fényben.

– Szólíts... Marchionnak! – felelte aztán. – És tegezhetesz!

Dis kihúzta magát, és büszkén kidüllesztette a mellkasát. Sosem rajongott a parancsnoki láncolatért, az előmenetel sem érdekelte különösebben, és talán éppen ezért maradt oly sokáig villám. Ezért és mert az utóbbi évtized tekintélyes részét a reedug gerjesztette kábulatban töltötte. De íme, most már tegeződött magával a nagy Marchion Róval! Akit nagyon kevesen szólítottak Marchionnak, talán még Pan sem.

– Még most is azt gondolom, hogy könnyebb lett volna egy Ösvényt használni – jegyezte meg Dis, miután végre kihozta a Spidert a veszedelmes zónából, majd elegáns parittyamanőverrel megkerülte a Rystan gyenge fényű csillagát.

Ro az üres tüzérállomáshoz lépett, és felvette a maszkját, ami a konzolon hevert azóta, hogy elhagyták a Nagy Csarnokot.

– De akkor nem láthattam volna egy mestert munka közben – felelte a Szem, és ruhája ujjával letörölte a maszk vizorjára dermedt párát. – Te minden szempontból olyan lenyűgöző vagy, ahogyan azt a származásod sugallja, különösen most, miután megszabadultál a... szenvedélyedtől.

Igen, Dis megszabadult tőle. Ro még a *Gaze* fedélzetén rákényszerítette, hogy beledobja a készlete maradványát a szeméztűzódóba. Évek óta első ízben tiszta volt a feje, és az Erővel való kapcsolatát szilárdabbnak és hatékonyabbnak érezte, mint valaha. A reedug hatása alatt nem jutott volna át a halálsávon. Hálával tartozott Rónak...

– És ha belegondolok, hogy ennyi éven át volt közöttünk egy Erő-használó – folytatta Ro, és ellenőrizte a maszkja szűrőit. – Scarspike bolond volt. Örülök, hogy meghalt.

Nem te vagy az egyetlen – gondolta Dis, de ezt a gondolatát inkább megtartotta magának, mialatt a Spider belemerült a Rystan ritka atmoszférájába.

– Jártál már kötött keringésű bolygón? – kérdezte Ro, és miután Dis megrázta a fejét, tovább beszélt: – Egészen elképesztőek... Az egyik oldaluk állandóan a napjuk felé néz, és ott szinte a teljes felszín egy salakká égett sivatag.

– Míg a másik az örökös és szörnyű fagy világa – tette hozzá Dis, és egyik lehetőség sem vonzotta különösebben. – Szóval, hol szállunk le?

Ro rámutatott a két szélsőséges terület közötti keskeny, éppen csak lakható sávra, és annyit mondott:

– Ott.

– Van ott egy úrkikötő?

– Nem igazán.

Dis a Szem útmutatását követve egy sivár földdarab felé vezette a gépet, amelyen satnya, sárgás fűcsomók lengedeztek a hűvös szélben.

– Biztos vagy benne, hogy ez az a hely? – kérdezte Dis, mialatt kiengedte a leszállótalpakat. – Itt nincs semmi.

Ro csupán mosolygott, majd mialatt átcsúsztatta fején a maszkját, azt felelte:

– Ó, azt hiszem, meg fogsz lepődni...